

Η ιστορία της Λενιώς

Την εποχή της Τουρκοκρατίας ήταν σκλάβα των Οθωμανών ένα κορίτσι ψηλό, με καστανόξανθα μαλλιά, πράσινα μάτια, ροδοκόκκινα μάγουλα και κόκκινα χείλη, την είχαν πάρει αιχμάλωτη μετά την επιδρομή τους στο Ροδοχώρι. Το όνομα της Λενιώ. Η Λενιώ ζούσε στην αυλή των Οθωμανών μαζί με την καλύτερη φίλη την, την Μάρω, ένα κορίτσι μεσαίου αναστήματος, με κάστανα σπαστά μαλλιά, κάστανα μάτια και στρογγυλά ροδοκόκκινα μάγουλα. Η Λενιώ ήταν αναγκασμένη να υπηρετεί τους Τούρκους παρά την θέληση της, οι οποίοι της φέρονταν άσχημα. Για να τους εκδικηθεί κάθε βράδυ ενεργούσε με τον ίδιο τρόπο, κρυβόταν πίσω από την σκηνή του Αχμέτ, του Τούρκου βεζίρη, ο οποίος μαζί με τους στρατηγούς του συζητούσε την στρατηγική στο πεδίο της μάχης. Εκεί λοιπόν η Λενιώ άκουγε τα πάντα και μόλις κοιμόντουσαν όλοι, ξεγλιστρούσε από τους φύλακες και έτρεχε προς το δάσος όπου ήταν κρυμμένοι οι Έλληνες: τους μεταβίβαζε τις πληροφορίες που είχε συλλέξει κι έτσι μέχρι τότε κατάφερναν να αποκρούουν τις επιθέσεις του εχθρού. Η τελευταία σπουδαία νίκη τους είχε λάβει χώρα στο Αγγελοχώρι

Μία έναστρο νύχτα του Απρίλη, ήρθε η ώρα της Λενιώς να κατασκοπεύσει τους Τούρκους. Έτσι χωρίς να την δει κανείς πήγε και στάθηκε πίσω από ένα δέντρο πολύ κοντά στην σκηνή του βεζίρη. Εκεί κοντά όμως, εκτός από την Λενιώ, υπήρχε και κάποιος άλλος και

συγκεκριμένα: ο πιο πιστός στρατηγός του βεζίρη, ο Σουλεϊμάν. Η Λενιώ δεν τον είχε προσέξει. Ο Σουλεϊμάν την ακολούθησε μέχρι το δάσος και λίγα λεπτά αργότερα, αφού την έχασε από τα μάτια του, χωρίς να χάσει την ευκαιρία γύρισε φουριόζος στη σκηνή του βεζίρη και του είπε για την Λενιώ. Ο Αχμέτ γεμάτος θυμό φώναξε «ΘΑΝΑΤΟΣ».

Την επόμενη μέρα κανένας δεν ανέφερε το περιστατικό της προηγούμενης νύχτας. Μονάχα το βράδυ, όταν η Λενιώ πήγε να κρυφακούσει τον Αχμέτ, άκουσε κάτι που την έκανε να συγκλονιστεί και να αρχίσει να τρέχει κλαίγοντας σπαρακτικά προς το δάσος. Ευτυχώς εκείνη την ώρα περνούσε από εκεί η Μάρω. Όταν η Λενιώ της εξομολογήθηκε ότι οι Τούρκοι σκόπευαν να την σκοτώσουν και βλέποντας την κατάσταση της φίλης της άρχισε να την παρηγορεί, λέγοντάς της πως θα παράκουσε, αλλά τίποτα δεν μπορούσε να παρηγορήσει την Λενιώ. Αφότου γύρισε πίσω, χωρίς να το καταλάβει, την πήρε ο ύπνος. Το όνειρο της ήταν πολύ τρομακτικό: έβλεπε το χωριό της το Ροδοχώρι να καίγεται ολοσχερώς, τους Τούρκους να γελάνε ειρωνικά και ανθρώπους να φωνάζουν εκλιπαρώντας για βοήθεια Τότε ξύπνησε, είχε κιόλας ξημερώσει. Έφερε ξανά στην μνήμη της το όνειρο, το θεώρησε σημαδιακό και, χωρίς να το πολυσκεφτεί, πήρέ μια μεγάλη απόφαση: έπρεπε να γυρίσει πίσω στο Ροδοχώρι.

Το βράδυ ετοίμασε τα ρούχα της , βγήκε στο δάσος και πήρε το μονοπάτι που οδηγεί στο χωριό. Της πήρε όλο το βράδυ να φτάσει και τα ξημερώματα, επιτέλους τα κατάφερε. Η εικόνα που αντίκρισε ήταν καταθλιπτική , υπήρχαν καμένα δέντρα και σπίτια, τα λουλούδια σπάνιζαν μα η μυρωδιά του άνθους της αμυγδαλιάς πλανιόταν ακόμη στον αέρα. Καθώς προχωρούσε άκουγε φωνές να ζητωκραυγάζουν. Προχωρώντας αντίκρισε μία ομάδα γυναικών με όπλα στα χέρια να λένε ενθαρρυντικά συνθήματα. Τις πλησίασε διστακτικά, στην αρχή εκείνες δεν την πρόσεξαν αλλά αργότερα μια ψηλή γυναίκα, με ένα χαμηλό κότσο και φθαρμένα ρούχα έκανε νόημα στις υπόλοιπες πως κάποιος τις παρακολουθεί. Όλες μαζί γύρισαν προς την Λενιώ , υπήρξαν κάποια λεπτά αμηχανίας μέχρι που ένα μελαμψό κορίτσι έσπασε την σιωπή και ρώτησε την Λενιώ ποια ήταν. Η ηρωίδα μας τους διηγήθηκε τα πάντα, από την βοήθεια που πρόσφερε στους Έλληνες μέχρι και την απόφαση του βεζίρη για το θάνατο της.

Εκείνες την άκουγαν αποσβολωμένες , μάλιστα κάποιες γυναίκες δάκρυσαν ακούγοντας την ιστορία της Λενιώς, αλλά ταυτόχρονα τις κυρίευσε και το μίσος για τους Τούρκους. Μόλις η Λενιώ τελείωσε την αφήγηση της, την ίδια κιόλας στιγμή ζήτησε από τις γυναίκες να μάθει γιατί είναι όλες μαζεμένες στο προαύλιο της εκκλησίας. Εκείνες για λίγα λεπτά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και το λόγο πήρε μία ψιλόλιγνη κοπέλα. Της είπε ότι μετά την επιδρομή των Τούρκων στο Ροδοχώρι , οι

περισσότερες γυναίκες του χωριού αποφάσισαν πως δεν μπορούσαν να μείνουν άπραγες, έτσι οργάνωσαν μια μυστική ομάδα εναντίον των Τούρκων. Η Λενιώ όλα αυτά τα άκουγε με μεγάλη προσοχή, ώσπου μια σκέψη της πέρασε από το μυαλό... μήπως μπορούσε και εκείνη να μπει σε αυτήν την ομάδα; Αρκούσε μόνο να τις ρωτήσει...αν δεν την δεχόντουσαν; Εξάλλου δεν την γνώριζαν και πολύ καλά. Μόλις τελείωσε τον λόγο της η κοπέλα, η Λενιώ δεν κρατιόταν άλλο και, χωρίς δεύτερη σκέψη: τις ρώτησε αν θα μπορούσε και εκείνη να συμμετέχει σε αυτήν την ομάδα. Οι γυναίκες της χάρισαν ένα χαμόγελο και τη δέχτηκαν στην ομάδα.

Η Λενιώ με χαρούμενη πλέον διάθεση κίνησε προς το πατρικό της, το οποίο ήταν στην άκρη του χωριού κοντά στο ποτάμι. Προς μεγάλη της έκπληξη το σπίτι της δεν είχε καεί ολοσχερώς, μόνο το μποστάνι της είχε καταστραφεί και οι τοίχοι του ήταν μαυρισμένοι από τον καπνό της φωτιάς. Μπαίνοντας μέσα, το μυαλό της πλημμύρισε με αναμνήσεις της παιδικής της ηλικίας... Έφερε ξανά στην μνήμη της τις ηλιόλουστες εκείνες μέρες πριν την επίθεση των Τούρκων. Στη συνέχεια τακτοποιήθηκε στην κάμαρή της και λαγοκοιμήθηκε.

Οι μέρες κυλούσαν τόσο γρήγορα και ούτε που το αντιλήφθηκε. Ένιωθε ευτυχισμένη που γύρισε πίσω στο χωριό της.

Μια μουντή και συννεφιασμένη Κυριακή αποδείχθηκε μοιραία... Κάποιος χτύπησε με δύναμη την πόρτα, η Λενιώ ξύπνησε απότομα και τρομαγμένη

έτρεξε να ανοίξει την πόρτα. Στο κατώφλι του σπιτιού στεκόταν μια από τις γυναίκες που είχε γνωρίσει πριν από κάποιες μέρες, η Κατερίνα,. Ήταν λαχανιασμένη και άσπρη σαν χαρτί, κοίταξε την Λενιώ με ένα τρομοκρατημένο βλέμμα. Η Λενιώ κατάλαβε πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Της έκανε νόημα να περάσει μέσα. Ακούμπησε στο τραπέζι δύο κούπες με αχνιστό καφέ. Κοίταξε κατάματα την γυναίκα και την ρώτησε τι συνέβη. Εκείνη με δάκρυα στα μάτια είπε: «Αχ! Τι κακό μας βρήκε! Το είχα καταλάβει εγώ, είχα ένα κακό προαίσθημα για σήμερα. Γιατί σε εμάς; Αχ! Δεν έπρεπε να την εμπιστευτούμε, αλλά επέμεναν, εγώ όμως ήξερα πως κάτι δεν πήγαινε καλά με εκείνη!» Η Λενιώ της άρπαξε το χέρι και της ζήτησε να μιλήσει ξεκάθαρα.« ΠΡΟΔΩΣΑΝ ΣΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΗ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ ΣΤΗ ΜΑΧΗ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΕΚΕΙΝΟΙ ΘΑ ΕΡΘΟΥΝ ΝΑ ΜΑΣ ΕΠΙΤΕΘΟΥΝ! » είπε εκείνη κλαίγοντας σπαρακτικά.

Η Λενιώ που είχε σοκαριστεί ρώτησε με ήρεμη φωνή «Ποιος μας πρόδωσε;» Η Κατερίνα απέφυγε να απαντήσει, αλλά της είπε « Έλα να μας βρεις στο προαύλιο της εκκλησίας σε μία ώρα» και με αυτά τα λόγια έφυγε. Στο μυαλό της Λενιώς τριγύριζαν χίλιες δυο σκέψεις. Τις σκέψεις της διέκοψε ο ήχος της καμπάνας. Η ώρα είχε περάσει, φόρεσε το σάλι της και έφυγε. Στο προαύλιο της εκκλησίας συνάντησε τις υπόλοιπες γυναίκες. Φαίνονταν αναστατωμένες , κάποιες έκλαιγαν και άλλες κάθονταν ανέκφραστες στα σκαλιά. Μόλις την είδαν να φτάνει, η Κατερίνα την

πλησίασε , ακούμπησε το χέρι της στον ώμο της Λενιώς και της είπε « Άκου Λενιώ, όπως σου είπα, μια από εμάς ήταν κατάσκοπος των Τούρκων και έτσι προδόθηκαν τα σχέδια μας. Η Βιολέτα μας εξαπάτησε. Οι Τούρκοι δεν θα το αφήσουν έτσι και πολύ σύντομα θα έρθουν να μας πάρουν σκλάβες ή και να μας σκοτώσουν. Το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε για να μην υποταχθούμε στους Τούρκους είναι να βάλουμε τέλος στη ζωή μας, πηδώντας από τους καταρράκτες της Αραπίτσας.»

Η Λενιώ έχασε τη γη κάτω από τα πόδια της μετά το νέο της προδοσίας της Βιολέτας. Έκανε μεταβολή και χωρίς να πει τίποτα, γύρισε πίσω στο σπίτι της. Όλο το βράδυ δεν κοιμήθηκε: συλλογιζόταν τα λόγια που της είπαν στην εκκλησία. Σηκώθηκε και βγήκε από το σπίτι για να κάνει ένα περίπατο. Πέρασε από την εκκλησία και άναψε ένα κερί. Βγαίνοντας έξω όμως αντίκρισε έφιππους Τούρκους να βάζουν φωτιές στα σπίτια. Ξαφνικά, ένα χέρι την τράβηξε κάτω. Προς μεγάλη της έκπληξη ήταν η Μάρω και δίπλα της η Κατερίνα λουσομένη στον ιδρώτα. Δεν πρόλαβε να ρωτήσει πώς βρέθηκε εδώ η Μάρω το μόνο που την άκουσε να λέει, ήταν «Ακολούθησε μας». Πέρασαν από ρεματιές και χωράφια, δύσβατα μονοπάτια. Η Λενιώ τις ακολουθούσε χωρίς να λέει τίποτα, ώσπου δεν άντεξε τις σταμάτησε και τις ρώτησε τι συμβαίνει και που πηγαίνουν. Η Μάρω της αποκρίθηκε λέγοντας « Οι Τούρκοι θέλουν να σας αιχμαλωτίσουν και να σας βασανίσουν ,τους άκουσα που το λέγανε, ήξερα πως θα

ερχόσουν εδώ αφότου έφυγες. Έτσι έτρεξα να σε ειδοποιήσω αλλά ήταν ήδη αργά. Τότε είναι που συνάντησα την Κατερίνα και μου διηγήθηκε τα πάντα. Και για να απαντήσω στο ερώτημα σου πηγαίνουμε στον καταρράκτη της Αραπίτσας. Πρέπει να το πάρεις απόφαση δεν έχεις άλλη επιλογή!» Στην υπόλοιπη διαδρομή δεν ξαναμίλησαν μεταξύ τους.

Επιτέλους έφτασαν, φυσικά δεν ήταν μόνο εκείνες. Υπήρχαν και άλλες 13 γυναίκες εκεί έτοιμες να πεθάνουν παρά να υποταχθούν στους Τούρκους. Η Κατερίνα τις πλησίασε, σήκωσε ψηλά το όπλο της φώναξε ένα ενθαρρυντικό σύνθημα και οι υπόλοιπες την μιμήθηκαν. Ετοιμαζόταν να πει κάτι τελευταίο, όταν ακουστήκαν οι οπλές από τα άλογα των Τούρκων. Το μόνο που είπε ήταν « Όλα για την πατρίδα!!» και πήδηξε μέσα στα καταγάλανα και κρυστάλλινα νερά του καταρράκτη. Το ίδιο έκαναν και οι υπόλοιπες. Οι μόνες που είχαν μείνει ήταν η Μάρω και η Λενιώ. Αγκαλιάστηκαν και με δάκρυα στα μάτια πιάστηκαν χέρι- χέρι και πήδηξαν στα νερά του καταρράκτη.

Το ημερολόγιο έγραφε Απρίλιος του 1822. Αυτό μπορεί να ήταν το γενναίο τέλος της Λενιώς, αλλά συνάμα η αρχή μιας σειράς από θαρραλέες μάχες Ελληνίδων γυναικών που θυσιάστηκαν για την πατρίδα με αυταπάρνηση.

Χώλεση Μαρία- Ελένη

2^ο Γυμνάσιο Ξυλοκάστρου